

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τὸ κατ' ἔχον ἡλικίαν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν εἰς τὴν χῶρον ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκαμμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ 'ΙΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτιστῆς

Περίοδος Β' — Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17. Ἰανουαρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 3

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Ἐραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴδε σελ. 1)

Με πολλὰς καὶ μεγάλας διαχύσεις ὑπεδέχθη ὁ κύριος Ἀτκινς τὸν πλοίαρχον τοῦ Ἀλθράνου, ὁ ὁποῖος ὁμῶς μοὶ ἐφάνη πολὺ δλιγώτερον διαχυτικὸς. Ἔως σαρανταπέντε ἐτῶν ἄνθρωπος. κρᾶσις αἱματώδης· σῶμα καλοδεμένον, ὡς τὸ σκάφος τῆς γολέτας του, κεφαλὴ μεγάλη· κόμη ἀρχαία ἤδη νὰ λευκίνηται· ὀφθαλμοὶ μαύροι, λάμποντες ἐκτάκτως ζωηρῶς ὑπὸ πυκνὰς βλεφαρίδας· χεῖλη συνεσφιγμένα· ὀδόντες ὕγιαι, ἐπὶ σιαγῶνων ἰσχυρῶν· πώγων ἐπιμηκυνόμενος δι' ὑπογενεῖου πυρροῦ, — ἰδοὺ ἐξωτερικῶς ὁ πλοίαρχος Λάν Γκῦ. Φυσιογνωμία μᾶλλον ἀπαθῆς, ἀνθρώπου περισκεμμένου καὶ ἐπιφυλακτικοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀποκαλύπτει εὐκόλως τὰ κρήφιά του διανοήματα. Τοῦτο ἔμαθα τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, παρ' ἀνθρώπου τινός, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸν πλοίαρχον Λάν Γκῦ, πολὺ καλλίτερα βέβαια ἀπὸ τὸν ξενοδόχον μου, μολοντὶ εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἦτο φίλος του στενός. . . . Καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ ναύκληρος, με ἄλλους λόγους ὁ λοστρόμος τοῦ Ἀλθράνου, κάποιος Οὐρλιγκερλῆς, ἐκ τῆς νήσου Οὐίχτης, τεσσαράκοντα ἐτῶν, μᾶλλον κοντός καὶ μᾶλλον εὐτραφής, δυνατός, με σκέλη τοξοειδῆ, με κεφαλὴν ὀλοστρόγυλην, με αὐχένα ὡς ταύρου, με στῆθος εὐρύ, ὡς νὰ ἐνέκλειε δύο ζεύγη πνευμόνων, αἰωνίως ἀσθμαίνων καὶ λαλῶν, πάντοτε γελαστός, παιδρὸς, ὁμιλητικὸς, διαχυτικώτατος. Εἰς τὸ ἀριστερόν του αὐτὶ ἐφοροῦσαν ἓνα σκουλαρίκι, καὶ κάτωθεν τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξη-

πλοῦτο δίκτυον ρυτίδων, αἱ ὁποῖαι ὠφείλοντο εἰς τὸν συνεχῆ του γέλωτα. Ὅποια ἀντίθεσις πρὸς τὸν πλοίαρχον! καὶ πῶς δύο ἄνθρωποι τῶσον ἀνόμοιοι, ἠδύνατο νὰ συνεννοῦνται! . . . Καὶ ἐν τούτοις συνεννοοῦντο κάλλιστα, διότι δεκαπέντε ἤδη ἔτη ἐταξείδευαν μαζὶ, κατ' ἀρχὰς διὰ τοῦ βρικίου Πόβερ, τὸ ὁποῖον ἀντικατέστησεν ὁ Ἀλθράνος, ἕξ ἔτη πρὸ τῆς ἐναρξέως τῆς παρουσίας ἱστορίας. Καὶ τὰς πληροφορίας ταύτας ὤφειλα ἐπίσης εἰς τὸν ξενοδόχον μου.

Μόλις ἐφθασεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ἔμπε παρα τοῦ Ἀτκινς, ὅτι, ἂν συγκατετίθετο ὁ πλοίαρχος Λάν Γκῦ, θὰ ἐπε-

θιδαζόμεν ἐπὶ τοῦ Ἀλθράνου. Διὰ τοῦτο χωρὶς συστάσεις καὶ διατυπώσεις, μ' ἐπλησίασεν ἀμέσως τὸ ἴδιον ἀπόγευμα καὶ με προσηγόρευσεν ὀνομαστὶ:

— Κύριε Ζώρλιγκ, τὰ σέβη μου!
— Χαίρετε, φίλε μου, ἀπεκρίθην.
Τί ἀγαπᾶτε;
— Νὰ σας ὑπηρετήσω.
— Νὰ με ὑπηρετήσετε; Καὶ εἰς τί;
— Ἔμαθα ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰναχωρήσετε με τὸν Ἀλθράνον.
— Ἄ! . . . καὶ ποῖος εἶσθε σεῖς;
— Ἐβμαι ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλῆς; σύντροφος πιστός καὶ φίλος τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκῦ, ὁ ὁποῖος με ἀκούει κάποτε, ἂν καὶ μερικοὶ λέγουσιν ὅτι δὲν ἀκούει κανένα.

— Χαίρω πολὺ. . . Τότε λοιπόν, ἂν εἶσθε εὐκαιρὸς αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ὡς συνομιλήσωμεν.

— Ἐοχαρίστως. Ἐγὼ καιρὸν δύο ὥρας. Ἐπειτα, κύριε Ζώρλιγκ, σήμερα ἔχομεν πολὺ δλιγὴν ἐργασίαν. Ἄν εἶσθε καὶ σεῖς ἐλεύθερος, εἰμποροῦμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τοῦ Ἀτκινς, νὰ πάρωμεν ἓνα τσάι με δλιγὸν οὐίσκι, καὶ νὰ τα ποῦμεν ἐκεῖ με δλην μας τὴν ἡσυχίαν.

— Ναι, ἀλλὰ ξευρετε, ἐγὼ δὲν πίνω!

— Δὲν πετράζει! ἐγὼ πίνω καὶ γιὰ τοὺς δύο μας. Ἀλήθεια, κύριε Ζώρλιγκ, ποτὲ δὲν πίνω περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει, πάντα ὁμῶς ὅσο πρέπει!

Ἐκολούθησα τὸν ναύκληρον, καὶ ἐνῶ ὁ κύριος Ἀτκινς, ἐπὶ τῆς γολέτας εὐρισκόμενος, ἐπαζάρευε τὰς πραγματείας, τὰς ὁποίας θὰ ἠγόραζε καὶ θὰ ἐπωλοῦσεν, ἡμεῖς οἱ δύο ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ καὶ ἠρχίσαμεν τὴν συνομιλίαν.

— Ὁ Ἀτκινς, εἶπα πρὸς τὸν ναύκληρον, προσεφέρθη νὰ μεσιτεῦσῃ μεταξύ ἐμοῦ καὶ τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκῦ τὸν

« Χρειάζεται τέχνη, κύριε Ζώρλιγκ, χρειάζεται πονηριά... »
(Σελ. 18, στήλ. 4.)

οποῖον, ἂν δὲν ἀπατώμαι, γνωρίζει καλὸν καλῶ.

— Ο "Ατκινς ! με δέκοφεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Καλὸς ἄνθρωπος, δὲν σας λέγω, καὶ ὁ πλοίαρχος τὸν ἐκτιμᾷ πολὺ. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα εἰμπορεῖ νὰ σας κάμη τίποτε. Ἀφήστε νὰ ἐνεργήσω ἐγὼ, κύριε Ζώρλιγκ !

— Μὰ εἶνε λοιπὸν τόσο δύσκολον τὸ πρῶγμα ; Δὲν ὑπάρχει καμμία καμπίνα ἐλευθερά εἰς τὸν Ἀ λ β ρ α ν ο ν ; Καὶ ἡ πλέον μικρὴ νὰ εἶνε, δὲν με μέλει ! πληρώνω ὅσα-ὅσα . . .

— Ναί, ναί, ὑπάρχει μία καμπίνα, τὴν ὁποῖαν κανεῖς δὲν μετεχειρίσθη ἀκόμη, καὶ ἀφ' οὗ λέτε ὅτι πληρόνυτε ὅσα-ὅσα . . . Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ, κύριε Ζώρλιγκ ! Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ πεισθῇ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ νὰ παραλάβῃ ἐπιβάτην καὶ διὰ νὰ πεισθῇ, χρειάζεται τέχνη, κύριε Ζώρλιγκ, χρειάζεται πονηριά, ποῦ δὲν τὴν ἔχει ὁ φίλος μας Ἄτκινς, παρὰ μονάχα ὁ ἀντικρινός σας, ὁ ὁποῖος πίνει τώρα ἔς τὴν ὑγεία σας, ἂν καὶ με λύπην του, ποῦ δὲν κάμνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιον !

Καὶ κλείσας τὸ ἕνα μάτι, καὶ γουρλώσας τὸ ἄλλο, ὁ ναύκληρος ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του. Κατόπιν ἐξήγαγε μίαν πίπαν μαύρην καὶ κοντήν, τὴν ἐγέμισε, τὴν ἀνάψε, καὶ φυτεύσας αὐτὴν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ στόματος, ἤρχισε νὰ τραβᾷ με τὴν μανίαν, ὥστε μετ' ὀλίγον ἡ κεφαλὴ του ἐσκαπάσθη ἀπὸ πυκνὸν σύμφρον καπνοῦ.

— Λοιπὸν, κύριε Οὐρλιγκερλῆ ; εἶπα.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε Ζώρλιγκ !

— Καὶ διατὶ ὁ πλοίαρχος σας δὲν θὰ με δεχθῇ εὐκολα ;

— Διότι, δὲν ἐννοεῖ νὰ δέχεται ἐπιβάτας εἰς τὸ πλοῖόν του. Τοῦλάχιστον εἰς τὴν ἀπέρρηξεν ὅλας τὰς προτάσεις πού του ἔκαμαν. Δὲν ἐδέχθη ποτὲ κανένα.

— Καὶ διὰ ποῖον λόγον, παρακαλῶ ;

— Διότι θέλει νὰ πηγαίη ὅπου τοῦ ἀρέσῃ, μετὰ τὸ παραμικρὸν νὰλλάξῃ δρόμον, πρὸς βορρᾶν ἢ πρὸς νότον ; πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμάς, ὅπως του καπνίσῃ, χωρὶς νὰ διδῇ λόγον εἰς κανένα ! Ποτὲ δὲν βγαίνει ἀπὸ αὐτὰς τὰς ναυτίους θαλάσσας, κύριε Ζώρλιγκ, καὶ εἶνε τώρα πολλὰ χρόνια ποῦ ταξιδεύομεν μεταξὺ ἀνατολικῆς Αὐστραλίας καὶ δυτικῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τὸ Ὄσβαρτβουν εἰς τὴν Κεργαιλάνην, εἰς τὴν Τρίσταν Δακούναν, εἰς τὴν Φακλάνδην. Δὲν στεκόμεθα, παρὰ μόνον ὅταν πρόκειται νὰ πωλήσωμεν τὸ φορτίον μας. Ἐννοεῖτε λοιπὸν, ὅτι ὑπὸ ταιωτάτους ὁρους, ἕνας ἐπιβάτης θὰ μάς ἦτο πολὺ ὀχληρὸς ἔπειτα ποῖος τρελὸς θὰ ἤθελε νὰ ἐπιβιβάσθῃ εἰς τὸν Ἀ λ β ρ α ν ο ν

ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ποτὲ ὠρισμένην διεύθυνσιν, καὶ πηγαίνει ὅπου τὸν σπρώχνει ὁ ἄνεμος ;

Ἀλήθεια ἔλεγεν ἀρὰ γε ὁ ναύκληρος ; ἢ μήπως ἤθελε νὰ μου παραστήσῃ τὴν γολέταν του ὡς πλοῖον μυστηριώδες, περιπλανώμενον ἀνευ τέρματος καὶ σκοποῦ, ὑπὸ τὰς διαταγὰς φανταστικῶν πλοίαρχου, ὅπως τὰ στοιχειωμένα καράβια τῶν παραμυθιῶν ;

— Τέλος πάντων, τῷ εἶπα, ὁ Ἀ λ β ρ α ν ο ς θάναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Κεργαιλάνην ἐντὸς τεσσάρων-πέντε ἡμερῶν ; — Βεβαίως . . .

— Καὶ θὰ διευθυνθῇ αὐτὴν τὴν φορὰν πρὸς δυσμάς, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν νῆσον Τρίσταν-Δακούναν ; — Πιθανόν.

— Λοιπὸν, ναύκληρε, ἢ πιθανότες αὐτῆ μου ἀρκεῖ, καὶ ἀφοῦ προσφέρεσθε νὰ μ' εὐκολόνετε, σὰς παρακαλῶ νὰ πείσετε τὸν πλοίαρχον Λάν Γκὺ, νὰ με δεχθῇ ὡς ἐπιβάτην . . .

— Ἐσυγάζετε ! Πέτε πῶς ἔγινε ! Καὶ τώρα, κύριε Ζώρλιγκ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σας ἀποχαιρετήσω, πρὶν ἔλθῃ μάλιστα ὁ φίλος μας Ἄτκινς, καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ πλοῖόν μου . . .

Καὶ ἀφοῦ ἐκένωσε καὶ τὸ τελευταῖον ποτήριον οὐίσκι, — καὶ καθὼς ἤνοιξε τὸ στόμα του, ἐνόμισα ὅτι θὰ καταπιῇ καὶ τὸ ποτήρι ! — ὁ παράδοξος ναύκληρος Οὐρλιγκερλῆς με ἀπεχαιρέτισε με μαιδιάματα προστατευτικώτατον, καὶ ἐξῆλθεν.

Ἐμείνα μόνος καὶ ἤρχισα νὰ συλλογίζομαι. Ἐπὶ τέλους, τί ἦτο αὐτὸς ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ; Ὁ κύριος Ἄτκινς μοῦ τον εἶχε παραστήσῃ ὡς καλλιστον ναυτικὸν καὶ κάλλιστον ἄνθρωπον. Πιθανόν νὰ ἦτο καὶ τὰ δύο κανένα λογὸν δὲν εἶχα νὰ το ἀμφισβητήσω ! Ἀλλὰ μετ' ὅσα μοῦ εἶπε περὶ αὐτοῦ ὁ ναύκληρος, ἐσχημάτισα τὴν ἰδέαν ὅτι ἦτο πολὺ ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος ! Ὁμολογῶ ὅτι οὐδέποτε ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν μου ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ ἐπαρουσιάζοντο δυσκολαὶ διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ ἐπιβίωσίν μου, ἀπαξ θὰ ἐπλήρωνα τὸν ναῦλον, τὸν ὁποῖον θὰ μου ἐξήτουν. Τί λόγον εἶχεν ἀρὰ γε ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ νὰ ναντιάζῃ ἀρνησιν ; Ἐπρεπε νὰ παραδεχθῶ, ὅτι τῶνόντι δὲν ἤθελε νὰ δεσμευθῇ δι' οὐδεμιᾶς ὑποχρέωσως καὶ εὐθύνῃς ἀπέναντι ξένου, διὰ νὰ εἶνε ἐλεύθερος νὰ πηγαίη ὅπου θέλῃ καὶ νὰλλάξῃ διεύθυνσιν ὅταν θέλῃ ; Ἡ μήπως εἶχεν ἄλλους λόγους νὰ πορεύῃ τοὺς ἐπιβάτας ; Μήπως ἦτο λαθρέμπορος ; μήπως ἦτο κειρατής ; . . . Πιθανόν καὶ τοῦτο, μελονόντι ὁ καλὸς μου ξενοδόχος ἠγγυᾶτο περὶ τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ καὶ τοῦ πλοίαρχου του. Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ Ἄτκινς αὐτὸς ἦτο ἠπατημένος ; Ἄλλως τε πολὺ ὀλίγον ἐγνώριζε

τὸν πλοίαρχον Λάν Γκὺ, ἀπαξ τοῦ ἔτους μόνον ἐρχόμενον εἰς Κεργαιλάνην καὶ συμπεριφερόμενον, κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του, κατὰ τὸν μὴ δυνάμενον νὰ ἐγείρῃ ὑπόνοιαν . . .

Ἐξ ἄλλου, ἔλεγα, μήπως ὁ ναύκληρος, θέλων νὰ δώσῃ μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς ὑπηρεσίας του, ἐπίτηδες μοὶ παρίστανεν ὡς δύσκολον τὸ πρῶγμα, ἐνῶ ἴσως ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ θὰ ἐδέχετο τὴν πρότασιν πολὺ εὐκόλως, καὶ θὰ ἐθεωρεῖτο μάλιστα πολὺ εὐτυχῆς, παραλαμβάνων ἐπιβάτην, — οἷος ἐγὼ, — ὁ ὁποῖος οὐτὲ ἀπαιτήσεις εἶχε μεγάλας, οὐτὲ τὴν τιμὴν τοῦ ναύλου συνεζήτηε ; Μετὰ μίαν ὥραν συνητήθη μετὸν ξενοδόχον μου καὶ τῶ ἀνήγγειλα τὰ διατρέξαντα.

— Ἄ, τὸν κατεργάρῃ τὸν Οὐρλιγκερλῆ ! ἀνέκραξε πάντα ὁ ἴδιος ! Νὰ τον ἀκούῃ κανεῖς, νομίζει πειὰ πῶς ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ οὐτὲ τὴν μύτην του δὲν σκουπίζει, ἂν δὲν πάρῃ πρῶτα τὴν γνώμην του ! Ἀφήστε τον, κύριε Ζώρλιγκ ! . . . Αὐτὸς θέλει νὰ σας τραβήξῃ παράδες ! . . . Νὰ πού σας το λέγω !

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Ἄτκινς. Ἀλλὰ δὲν μου λέτε, εἰδότε τὸν πλοίαρχον ; . . . τοῦ ὠμιλήσατε περὶ . . .

— Ὅχι ἀκόμη, κύριε Ζώρλιγκ ! Ἐχομεν καιρὸν . . . Νὰ, μόλις ἔφθασεν ὁ Ἀ λ β ρ α ν ο ς . . .

— Ναί ! ἀλλά, ξεύρετε, θέλω νὰ μάθω, διὰ νὰ πάρω τὰ μέτρα μου !

— Ἐσυγάζετε !

— Θέλω νὰ μάθω τί θάπορῶν . . .

— Μὴ φοβήσθε, κύριε Ζώρλιγκ ! Ἐχετε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ τὸ πρῶγμα θὰ ἔλθῃ μόνον του. Ἐπειτα, καὶ ὁ Ἀ λ β ρ α ν ο ς νὰ μὴ σας δεχθῇ, δὲν θὰ χαθῆτε πλοῖα δόξα τῷ Θεῷ, ἀπ' ἐδῶ κ' ἔμπροσ θὰ μάς ἐρχονται πληθὸς ! Ἐννοῖα σας ! ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ, ἐγὼ ἀναλαμβάνω !

Ἄδγια, ἀλλὰ μόνον λόγια, ὁ ναύκληρος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ὁ ξενοδόχος ἀπὸ τὸ ἄλλο. Διὰ τοῦτο, παρ' ὅλας τὰς ὑποσχέσεις, ἀπεφάσισα νὰ ποταθῶ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν πλοίαρχον Λάν Γκὺ καὶ νὰ τῶ κάμω τὴν πρότασίν μου, μόλις θὰ τον εὔρισκα μόνον.

Τοῦτο συνέβη τὴν ἐπαύριον, τὸ ἀπογευμα. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμα νὰ πλησιάσω τὸν πλοίαρχον, ἐνόησα ὅτι ἤθελε νὰ μάποφύγῃ.

Διατὶ ἀρὰ γε ; Μήπως ἡ πρότασίς μου τῷ εἶχεν ἤδη ἀνακοινωθῆ ὑπὸ τοῦ Οὐρλιγκερλῆ ἢ ὑπὸ τοῦ Ἄτκινς καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν δεχθῇ ; ἢ μήπως ἐβλεπεν ὅτι εἶμαι ξένος εἰς τὸ Κρίστμας Ἀρβουρ, καὶ, φύσει ἀκονιῶνητος καὶ ἀπρόσιτος ὡς ἦτο, δὲν ἐπέθυμει νὰ συνάψῃ σχέσεις μ' ἕνα ἄγνωστον ;

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Θέμα : ἡ Πάσχα

Μετὰ τὰ ὠραῖα ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα μάς ἔδωσεν ὁ πρῶτος, ἰδοὺ προκηρύσσω σήμερον καὶ τὸν δεύτερον Μικρὸν Διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς.

Πρόκειται νὰ ζωγραφίσαιτε κάτι τι σχετικὸν μετὰ τὸ Πάσχα, πρόκειται νὰ παραστήσετε εἰς μίαν εἰκόνα, εἰς ἕν σύμπλεγμα, τὴν Π α σ χ α λ ι ἄ ν (πρωτιμῶ τὴν λέξιν ὡς μᾶλλον χαρακτηριστικὴν καὶ περιληπτικὴν.)

Τὶ ἀκριβῶς θὰ περιέχῃ ἡ εἰκὼν, δὲν δύναμαι νὰ σας ὀρίσω. Τὸ ἀφίνω καθολικὴν εἰς τὴν φαντασίαν σας, εἰς τὴν ἐμπνευσίν σας. Θέλετε π. χ. νὰ ζωγραφίσαιτε δύο παιδάκια νὰ τσογγρίζου νὰ τὰ γὰ τὸ Πάσχα ; Θέλετε νὰ ζωγραφίσαιτε καμμίαν ἐκκλησίαν, λάμπουσαν εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, κατὰ τὴν μεσονύκτιον λειτουργίαν, ἀπὸ τὰ κηρία τῆς Ἀναστάσεως ; Θέλετε νὰ ζωγραφίσαιτε αὐτὴν τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τὴν πλατεῖαν κανενὸς χωρίου παραδείγματος χάριν, ὅπου γίνεταί τῶσον ὠραῖα καὶ ποιητικὴ ; Θέλετε νὰ ζωγραφίσαιτε κανένα ὄμιλον, ἐπιστρέφοντα τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν λειτουργίαν, μετὰ τὰς ἀναστασιμους λαμπάδας ἀναμμένους ; Θέλετε ἐπιτέλους νὰ κάμειτε κανένα κομψὸν σύμπλεγμα μετὰ τὰ σύμβολα τοῦ Πάσχα, μετὰ πασχάλιες (τώρα ἐννοῶ τὸ ἄνθος), μετὰ κόκκινα αὐγά, μετὰ αὐγοκόλουρα καὶ μετὰ τὸν ἀπαράιτητον ἄμνον ; . . . Ὅτι θέλετε καὶ ὅπως θέλετε ! Ἀρκεῖ μόνον ἡ ζωγραφία σας νὰ εἶνε π α σ χ α λ ι ν ῆ, σχετικὴ μετὰ τὸ Πάσχα μας, μετὰ τὸ ἑλληνικὸν Πάσχα.

Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ

Ἐλαιογραφίαι καὶ ὕδατογραφίαι μετὰ χρώματα ἀποκλείονται. Ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ εἶνε μαύρη ἐπάνω εἰς ἄσπρον χαρτί, διὰ νὰ φωτογραφηθῇ. Πρὸς τοῦτο ὀφείλετε νὰ μεταχειρισθῆτε π ρ α γ ι ὶ ὦ ν ἢ σ ἔ π ι α ν, ἢ σ ι ν ι κ ῆ ν μ ε λ ἄ ν η ν, (ἢ ἀπ' ὅλα μαζί,) μετὰ χρωστικῶν ἢ μετὰ γραφίδα, (ἢ καὶ μετὰ δύο.)

Τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον εἰς μίαν γωνίαν τῆς εἰκόνας. Ἀνώνυμα ἔργα ἀποκλείονται.

Τὸ μέγεθος τῆς εἰκόνας δὲν ὀρίζεται. Καλὸν ὅμως εἶνε νὰ μὴ ὑπερβαίη τὴν σελίδα τοῦ φυλλαδίου μας.

Ὅσοι θὰ σταίλουν εἰκόνας ταχυδρομικῶς, ἄς φροντίσουν νὰ τὰς συσκευάσουν καλῶς, θέτοντες αὐτὰς μεταξὺ κ α ρ τ ο ν ῖ ὠ ν, διὰ νὰ μὴ λερῶθωσιν ἢ τ σ α λ α κ ω θ ο ὦ ν. Ἡ εἰκὼν πρέπει

νὰ φθάσῃ ἔν καλῇ καταστάσει, ἄλλως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ.

Ἡ καλλιτέρα εἰκὼν θὰ βραβευθῇ καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τοῦ Πάσχα (ἦτοι εἰς τὸ φύλλον τῆς 4 Ἀπριλίου) μαζί μετὰ τὴν κρίσιν.

Εἰκόνας διὰ τὸν Διαγωνισμὸν γίνονται δεκταὶ μόνον μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου 1898. Ὅσοι θὰ φθάσουν μετὰ τὴν προθεσίαν ταύτην, δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΡΕΙΣ ΠΕΝΤΑΡΕΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος τῶσ σελ. 10)

«Ἐνός ἀνθρώπου εἶνε, εἶπε μετὰ τὸν νοῦν του ὁ ξενοδόχος, ἄς τα καταφέρῃ ὅπως εἰμπορεῖ !»

Ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ ὁ ἔμπορος κ' ἐπῆρε μαζί του καὶ τὸν γάτον. Κυτάζει — τί νὰ ἰδῇ ; ποντικὸν πληθὸς !

— Νὰ σὲ ἰδῶ τώρα, λέγει εἰς τὸν γάτον, — πιάσε τὸ κυνήγι σου, ἄρχισε νὰ τοὺς πνίγῃς, κ' ἐγὼ θὰ τοὺς κάμνω σωρὸν.

Ὁ γάτος ἦτον συνηθισμένος εἰς αὐτὸ τὸ κυνήγι, καὶ ἄμα ἤρχισε νὰ κυνηγᾷ — τοὺς ἐλύσσαξεν ! Ὁ ἔμπορος δὲν ἐπρόφθαινε νὰ τοὺς μαζεύῃ.

Ὁ ξενοδόχος ἐμβαίνει εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον καὶ σκέπτεται. ἂν θὰ εὔρη τὸν ἔμπορον ζωντανόν.

Τὸν βρίσκει μολαταῦτα ζωντανόν καὶ ἐκρατοῦσε εἰς τὰς χεῖρας του τὸν γάτον καὶ τοῦ ἐχάδευε τὴν ράχιν του καὶ ὁ γάτος ἐγουργοῦριζε κ' ἔλεγε τὸ τραγουδάκι του. Κάτω εἰς τὸ πάτωμα ὀλόκληρος σωρὸς ἀπὸ ποντικὸς πνιγμένους, μεγάλους καὶ μικρούς ! Ἄμα εἶδε αὐτὰ ὁ ξενοδόχος, ἐξέπληγῃ κ' ἔτραψε νὰ εἰπῇ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους περὶ τοῦ θαυμασίου ζῴου. Ἡ εἰδήσις ἔφθασε καὶ μέχρι τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ ἰδῇ τὸ θαῦμα αὐτὸ, καὶ ἂν εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἕνα μικρὸν ζωῦριον κατόρθωσε νὰ πνίξῃ τόσους ποντικούς. Ἐρχεται λοιπὸν μετὰ ὄλους τοὺς αὐλικούς του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐμβαίνει μέσα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπέισθη, διότι τὰ εἶδε μετὰ τὰ μάτια του.

— Ἄκουσ' ἐδῶ, καλέ μου ἄνθρωπε ! λέγει εἰς τὸν ἔμπορον : — Πόσα θέλεις νὰ μοῦ πωλήσῃς αὐτὸ τὸ ζῴον ;

Ἐνόησε ὁ ἔμπορος, ὅτι ἐδῶ εἰμπορεῖ πολλὰ χρήματα νὰ κερδίσῃ, καὶ τοῦ λέγει.

— Δὲν θέλω πολλά, βασιλεῦ : νὰ στῆσω τὸν γάτο ἔστ' ἰσινά του πόδια καὶ χύσε ἀπάνω του τόσο χρυσάφι, ὥστε νὰ σκεπασθῇ μ' αὐτὸ — τόσο μετὰ φθάνει !

Φαίνεται, πῶς ὁ βασιλεὺς θὰ ἦτον πολὺ στενοχωρημένος ἀπὸ τοὺς ποντικούς καὶ δὲν ἔκαμα συμφωνία διέταξε λοιπὸν ἀμέσως νὰ σκεπασθῶσιν τὸν γάτον τοῦ ἔμπορου μετὰ φλωριά.

Ἐδῶσε ὁ ἔμπορος τὸν γάτον εἰς τὸν βασιλέα, ἔβαλε τὰ φλωριά του μέσα εἰς ἕνα σακί, καὶ ἀφοῦ ἐτακτοποιήσε ὅλας τὰς ὑποθέσεις του ἀνεχώρησε. Ὅταν ἐβγήκε εἰς τὸ πέλαγος ἤρχισε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ λέγῃ : «Ἐγὼ ἠγόρασα τὸν γάτον μετὰ τὴν πεντάραν τοῦ ἐργάτου, ὥστε ὅλο αὐτὸ τὸ χρυσάφι πρέπει νὰ τὸ δώσω εἰς ἐκεῖνον. Δὲ βαρύνεται, θὰ τοῦ καθίσῃ ἔστω λαίμω ! Ἀλλὰ καὶ ποῦ νὰ τὸν εὔρη τώρα κανεῖς ; Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ τὰ κρατήσω ἐγὼ ὅλα τὰ χρήματα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου !»

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸ εἰπῇ, καὶ σηκώνεται ἔξαφνα μία καταιγίς, τόσο δυνατὴ — ὥστε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐκινδύνευε τὸ καράβι νὰ καταποντισθῇ !

«Ἄχ, τί εἶν' αὐτὸ ποῦ ἠθέλησα νὰ κάμω !» ἔλεγε μετὰ τὸν νοῦν του ὁ ἔμπορος : ἐξήτησά νὰ καταχρασθῶ τὰ ξένα χρήματα. Θεέ μου ! Συγγνώμῃ μετὰ τὸν ἀμαρτωλόν ! οὔτε ἕνα λεπτόν δὲν θέλω.»

ἤρχισε νὰ προσεύχεται, καὶ ἀμέσως ὁ ἄνεμος ἐκόπασε, ἡ θάλασσα καταπραῦνθη καὶ τὸ πλοῖον ἐμβῆκεν αἰσιῶς εἰς τὸν λιμένα.

Μόλις ἐβγήκε εἰς τὴν ξηρὰν ὁ ἔμπορος, βλέπει τὸ ὄρφανόν ἐκεῖ, ποῦ μετέφερε σάκκους ἀλεύρου.

— Θαρρεῖς πῶς ὁ Θεὸς σὲ στέλλει ! τοῦ λέγει ὁ ἔμπορος. Ἄφησε τώρα αὐτὰ τὰ σακιά καὶ πάρε αὐτὸ, ποῦ εἶνε γεμάτο χρυσάφι : εἶνε δικὸ σου.

Ἐκεῖνος ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ τὸν ἔβλεπε.

— Τί εἶνε αὐτὰ ; Διὰ ποῖον εἶνε, λέει ;

— Ἐξέχασες, ποῦ μοῦ εἶχες δώσῃ τρεῖς πεντάρες, ν' ἀνάψω περὶ τῆς ἐκκλησίας ;

— Τὸ θυμοῦμαι, τοῦ λέγει.

— Λοιπὸν, ἡ μιά ἔπιασε φωτιά μοναχὴ τῆς καὶ ἀναψαν οἱ ἄνθρωποι τὰ κηρία τῶν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἄλλην τὴν ἔδωσα καὶ ἀγόρασα ἕνα γάτον, τὸν ὁποῖον ἐπώλησα κ' ἐπῆρα αὐτὸ τὸ σακί μετὰ τὸ χρυσάφι ὥστε τὸ χρυσάφι εἶνε δικὸ σου τὴν τελευταία πεντάρα δὲν τὴν ἐξώδευσα ἀκόμη — πάρε τὴν εἰμπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ.

Ἐπῆρε τὸ ὄρφανόν ὀπίσω τὴν τελευταίαν πεντάραν. Τὰ φλωριά ὅμως ἂν καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὰ δεχθῇ, ὁ ἔμπορος οὔτε νὰ τὸ ἀκούσῃ ἤθελε, καὶ ἐπέμενεν ἕως ὅτου τὰ ἐπῆρε.

Καὶ ἔζησεν ὁ ὄρφανὸς εὐτυχῆς καὶ πολλὰ ἔκαμε καλὰ εἰς τὴν ζωὴν του.

Τὴν τελευταίαν πεντάραν τὴν ἐκράτησεν ὡς τυχερὴν καὶ διὰ κάθε ἐνδεχόμενον ἔχουν δὲ νὰ εἰποῦν, ὅτι καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη δὲν τὴν ἔδωκε εἰς κανένα.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΚΟΙΜΑΤΑΙ!

Κοιμάται το χρυσό μου το πουλάκι Κ' έχει κρυφό χαμόγελο γλυκό Στο κόκκινο του πάνω στοματάκι : Φιλιάκι των αγγέλων μυστικό.

Κοιμάται γελαστό κ' ευτυχισμένο Μέσ' 'στη ζεστή της μάνας τ' άγκαλιά Κοιμάται. άγγελάκι χορτασμένο Με τόσα χάδια, γέλια και φιλιά.

Μά έτσι πούνε πάντα δεν θά μείνη, Μέσ' 'στών άγγέλων τη χρυσή ζωή Μιά μέρα θάρρη άνδρας νά μου γίνη Και μέσ' 'στού κόσμου νάμνη τη βοή.

Και τότε θάρθουν βάσανα και πόθοι, Παλμοί και λύπες, έννοιες και δουλειά Χρυσά και τότε όνειρα θά νοιώθη, Σάν τώρα, σε μανούλας άγκαλιά ;

Δέσποινα Παναγιά, γλυκειά Παρθένα, Σ' υδίζε το από κάθε συμφορά, Σάν όένα, κ' έχω τόχω μόνο ένα, Μόνη μου ελπίδα, μόνη μου χαρά.

Κάμε το τη ζωή του νά περάση, Σ' αυτόν τον κόσμο, άσπιλο κ' άγνό, Και αφού ζήση χρόνια και γεράση, Νά έλθη νά με βρή 'τόν ουρανό.

Κοιμού, μικρό μ' άθωο μου πουλάκι, Κ' είχε 'τόν ύπνο πάντα σου γλυκό Χαμόγελο νά έχης 'τό χεϊλάκι : Φιλιάκι των άγγέλων μυστικό.

N. I. ΚΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑ: ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΑ ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Άγαπητά μου,

Σ μικράν και περιωρισμένην, άλλ' όχι όλίγον συγκινητικήν έορτήν, με προσεκάλεσε την Πρωτοχρονιάν ή Διάπλasis. Έπρόκειτο νά διανεμηθούν εις διάφορα πτωχά παιδάκια, τά φορέματα και τά χρήματα, τά όποια είχαν την καλωσύνην νά στείλουν οι φίλοι της Διαπλάσεως εις τον προκηρυχθέντα Έρανον διά την «Πρωτοχρονιάν των Πτωχών.»

Είπα «δι' άφ' ορα πτωχά παιδάκια» πόσον λυπούμαι, διότι δεν είμπορώ νά προσθέσω και την λέξιν «πολλά!» «Όχι» τά παιδάκια, τά όποια ήμπορεσε νά προσκαλέση και νά φιλοδώρηση, ούτως ή Διάπλasis, ήσαν όλίγα, διότι όλίγα ήσαν και τά είδη, τά όποια απέφευγον ο Έρανος... Είς τó σημερινόν φυλλάδιον θά ίδετε τόν Κατάλογον αυτών,

και θά όμολογήσετε και σεις, ότι με τόσον όλίγα πράγματα, δεν ήτο δυνατόν νά γίνη μεγάλη έορτή και νά χαροποιηθούν πολλά παιδάκια, όπως ήλπίσαμεν όλοι εις την άρχήν.

Και όμως, έπρεπε νά εδέκατε την χαράν των όλίγων εκείνων, τά όποια ήλθαν εις τó Γραφείον και έπήραν, ή μάλλον έφ' όρεσαν τά δώρα των, (άφ' ου τά περισσότερα ήσαν ένδύματα.) Πτωχά παιδάκια, από δύο έως τεσσάρων έτών. Άλλα τά συνώδευαν αι μητέρες των, και άλλα οι πατέρες των. Η έλπίς ήτο έξωγραφημένη εις τά προσωπάκι των τά χλωμά, και έφαινοντο ανυπόμονα έως νά ίδουν τί και τί θά τους έχάριζαν. Και με πόσην άγαλλίασιν πλέον, με πόσην παιδικήν υπερηφάνειαν έπερναν και τή βοηθεία των γονέων των έφορούσαν, άλλο την ώραίαν ποδίτσαν του, άλλο τó ζεστόν φορεματάκι του, άλλο τó εύμορφον καπελάκι του, άλλο τó κομψόν έπανωφοράκι του... Πολλά από αυτά τά φορέματα ήσαν τόσον καλά, τόσον πλούσια είμπορώ νά είπω, ώστε βεβαίως πρώτην φοράν τά πτωχά και συνήθως ρακένδυτα εκείνα παιδάκια, έβλεπαν τον έαυτον των τόσον καλοφορεμένον. Και μία μητέρα μάλιστα, άφ' ου τó παιδάκι της έφόρεσε ένα ώραϊον κόκκινον έπανωφοράκι μ' επινώτιον, και ένα καπέλάκι με με π'ε με γουνίτσαν γύρω γύρω, μάς είπε δακρυσμένη από εύχαρίστησιν :

— Καλέ, σεις μου το έναματε άρχοντόπουλο τó παιδί μου! Τώρα πειά κανέννας δεν θά λήη πως εινε δικό μου! θά νομίζουν πως είμαι παραμάνα του.

Και έν άλλο παιδάκι πάλιν, τó όποϊον έφόρεσε μίαν ποδίτσαν πολύ μακρυάν (δεν είχαμεν νά του δώσωμεν άλλην εις τó ανάστημά του, και ή μητέρα του ανέλαβε νά της κάμη μίαν π'άστα νά κοντόνη) με πόσην προσοχήν και εύλάβειαν κατέβαινε την σκάλα, αναστηκόνον την ποδίτσαν του διά νά μη συρβή και λερώση, ως κάτι τι πολύτιμον και ιερόν !

Πληθος έπεισοδιών συγκινητικών και άληθμονήτων ! Κάθε κομμάτι έπροκαλούσε και μίαν σκηνην, και έν μερίδιμα χαράς, και μίαν λάμψιν υπερηφανεϊας, και έν δάκρυ εύγνωμοσύνης... «Ω, ήθελα νά σας είχα όλους εκεί, εις τó Γραφείον της Διαπλάσεως, διά νά ίδητε την μικράν αυτήν Πρωτοχρονιάν των Πτωχών, διά νά έννοήσετε όλην την άξίαν, διά νά αισθανθήτε όλην την χαράν μιας εύεργεσίας. Τοιαύτα πράγματα δεν περιγράφονται, ούτε με εικόνας, ούτε με λέξεις...

Και έν ή επέστρεφα, πλήρης έντυπώσεων, πλήρης συγκινήσεως, έσυλλογιζόμην : διατί άρά γε νά μή γίνη ή

έορτή μας μεγαλητέρα ; διατί νά μή λάβουν μέρος εις τον Έρανον, παρά όλίγιστοι μόνον εκ των φίλων της Διαπλάσεως ; διατί, άφ' ου έχομεν τόσους και τόσας, νά μή αποτελεσθή όλόκληρος πυραμίς δάρων, ικανή νά χαροποιήση εκατοντάδας παιδιών πτωχών ;... διατί ;

Άρά γε, τόσω πολύ θά εδάρυνε τούς φίλους μας ή άποστολή ενός μικρού πράγματος, όλίγων χρημάτων π. χ. ή κανένος μικρού φορέματος, διά τά πτωχά ; Και άφ' ου οι περισσότεροι φίλοι μας εινε πλούσιοι ή εύποροι, τόσον λοιπόν εινε σκληρόψυχοι και φιλάργυροι, ώστε νά περιφρονήσουν και νάπορύγουν τον Έρανον ;

«Όχι ! όχι ! ουτε τó έν, ουτε τó άλλο. Εγώ τουλάχιστον νομίζω, ότι ο λόγος της άποχής εινε όλωςδιόλου διαφορετικός. Τίποτε, παραδείγματος χάριν, δεν θά εκόστιζεν όλίγον ύφασμα, διά νά κατασκευασθή έν υποκάμισον ή μία ποδίτσα διά παιδάκι δύο χρόνων ! Ούτε ήμπορώ νά υποθέσω, ότι οι κατ' έτος διαθέτοντες τόσα και τόσα χρήματα φίλοι μας, — αυτό τó ήξεύρομεν καλά, — θά έλυπόητο νά στείλουν τώρα μίαν δραχμήν διά την Πρωτοχρονιάν των Πτωχών ! Ούτε ποτέ θά παραδεχθώ, ότι παιδια τώσων καλών αισθημάτων, όπως φαίνονται πάντοτε, οι φίλοι μας, θά έφαινοντο μόνον τώρα έγωϊστικά και θά ήδιαφόρουν ένδομύχως διά την χαράν των πτωχών... «Όχι ! Διάθεσις καλή, αίσθημα φιλανθρωπίας ύπήρχε. Μόνον ή φροντίς, μόνον ή μέριμνα, μόνον ή δράσις έλειψε. Τίποτε άλλο. Καθένας θά είπε με τον γούν του : «Τί, με την δραχμήν μου, ή με τó φορεματάκι μου θά γίνη ή Πρωτοχρονιά ; Δεν βαρυνσαι ! Αν λείψω, πολύ όλίγον θά το αισθανθών. Και άφ' ου έγώ δεν ήμπορώ νά στείλω πολλά, καλλίτερα νά μή στείλω τίποτε.»

Ίδού ένας κακός συλλογισμός ! Άλλοίμονον αν όλοι εκσέπτοντο ούτως εις αυτόν τον κόσμο, εκου συνήθως από τά μικρά γίνονται τά μεγάλα, από τó όλίγον τó όποϊον είμπορεί νά προσφέρη κανείς, αποτελεσται τó π'αν ! Κάθε καλόν όμοιάζει με οικοδόμημα, εις τó όποϊον εκαστος συνεισφέρει τον λιβον του, τó πετραδάκι του. Άλλοίμονον αν έλεγαν όλοι μετριοφρόνως : «Και τί θά κάμη τó πετραδάκι μου ;» Καλόν δεν θά γίνετο πλέον εις τον κόσμο, και παντού θά έβασίλευεν ο σκληρότερος έγωϊσμός !

Μίαν φοράν είδα ένα φίλον μου, ο όποϊος έπροσπέρασεν ένα ζητιάνον, χωρίς νά τον έλεήση και άφ' ου έπροχώρησεν όλίγα βήματα, τότε επέστρεψε πάλιν όπίσω και τού έδωσε μίαν πεντάραν.

— Τί έπαθες ; τού είπα : τώρα μόνον τον έλυπήθηκες ;

— «Όχι, μου άπήνησε και εις την άρχήν, πού έπέρασα από κοντά του, τον έλυπήθηκα επίσης. Άλλά είπα με τον γούν μου : «Τί θά του κάμη μιά πεντάρα που θά του δώσω εγώ ; ! Αν ήμπορούσα νά του δώσω εκατόν δραχμάς, ε, μάλιστα !...» Άλλά κατόπιν έσυλλογιζόμην : «Αν τó έλεγαν όλοι αυτό, ο πτωχός ζητιάνος θά επέβαινε της πένας.» Δι' αυτό έγύρισα και του έδωσα την πεντάραν μου.

Μή τó λησμονήσετε, ποτέ, ποτέ, τó ανέκδοτον αυτό, άγαπητοί μου ! Και εις κάθε περίστασιν που σας ζητούν την μισήν σας συνδρομήν, μή την άρνήσθε με την ιδεάν ότι εινε μικρά. Πρέπει νά κάμη κανείς πάντοτε, ότι είμπορεί, ά διάφορον αν θά τó κάμουν και πολλοί άλλοι, ή αν δεν θά τó κάμη κανείς. Τά πτωχά παιδάκια, διά την Πρωτοχρονιάν των όποϊών σας έζητησεν ή Διάπλasis τον Έρανον σας, εινε ο ζητιάνος τού ά-

νεκδότη μου, ο τείνων την χείρα εις τον δρόμον. Οι περισσότεροι φέτος εκάματε την σκέψιν τού φίλου μου εκείνου και έπροσπέρασατε, χωρίς νά έλεήσετε. Άλλά όταν τού χρόνου θά σας ζητηθή πάλιν ο Έρανος σας, νά μιμηθήτε τον φίλον μου, νά επιστρέψετε και σεις, και νά δώσετε την πεντάραν σας !

Και τότε νά ίδητε τί θά γίνη... Σας ασπάζομαι ΦΙΛΙΔΙΟΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κυττάξετε, κυττάξετε τί ώραία ζωγραφιά ! Εινε οι τρεις φίλοι, οι τρεις άγαπημένοι και άχώριστοι φίλοι, ο Θάνος, ή Μάρω και ή Άστέρω.

Ο Θάνος και ή Μάρω εινε αδελφια : ή Άστέρω — την βλέπετε, — εινε φίλη με τέσσερα ποδάρια, μία άσπρόμαυρη κατοίκα, πολύ άγαθή, πολύ ήμερη, πολύ εύρωστη, πού έχει και την χάριν νά κάμη παχύ και άφθονον γάλα.

Πόσον εινε άγαπημένοι και οι τρεις ! Ο ένας ζή διά τον άλλον. Ο Θάνος λατρεύει την αδελφούλαν του : ή Μάρω τρελαινεταί διά τον αδελφόν της : και οι δύο μαζί υπεραγαπούν και περιποιουνται την Άστέρω, ή όποια τους ανταπεδίδει όλην αυτήν την αγάπην.

Διότι ή Άστέρω τους χαρίζει τó γάλα της. Την άλμέγουν, τó πίνουν, και γίνονται τόσα και άλλα τόσα τά καλά παιδάκια. Με πόσην εύχαρίστησιν, αλήθεια, δίδει τó γάλα της ή Άστέρω ! πόσον εινε εύτυχής, πού ήμπορεί νάναμείδη τόσον καλά τούς φίλους της, διά την αγάπην πού της έχουν και τας περιποιήσεις πού της κάμνουν.

Ίδέτε πάλι την ζωγραφιάν ! Βλέπετε πως στέκεται ή Άστέρω και πως περιμένει νά πιη τó γάλα της ή Μάρω, διά νά την άλμέξουν πάλιν και νά πιη ύστερα ο Θάνος ; — «Ε, Μάρω ! Πιέ τó γάλα σου λοιπόν ! Τί στέκεσαι έτσι και μας κυττάξεις ;

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια : ίδε σελ. 7)

Άλλά μή βλέπουσα πουθενά Νεράϊδαν, ή Μηλιά έτριγύριζεν ελεύθερα εις τó σπήλαιον και έσυλλογιζετο :

«Αυτό τó παλάτι εινε δικό μου, άφου τó ήδρα εγώ... Τώρα πειά θά εινε τó σκίτι μου' και αν ψάξω καλλίτερα, είμπορεί νάνακαλώσω και κανένα θησαυρόν.»

Άλλ' ούτε θησαυρός έφαινετο πουθενά... Την στιγμήν εκείνην ή Μηλιά ήσθάνθη μίαν λεπτήν και πολύ ψυχράν βροχήν, ή όποια έπιπτεν επάνω εις τó κεφάλι της, και είδε παρά τούς πόδας της μίαν μικράν δεξαμενήν, ή όποια έδέχετο τó νερόν εκείνο.

Η Μηλιά έβύθισεν εις την δεξαμενήν τó χέρι της διά νά δοκιμάση τó νερόν και νά ίδη αν ήτο άλμυρόν. Καθόλου ! τó νερόν ήτο γλυκύτατον και δι-

αυγέστατον και από την δεξαμενήν έχύνετο πάλιν, ως μικρός καταρράκτης, κάτω, εις την έσωτερικήν αυλήν τού βράχου, και από εκεί έχάνετο πλέον, χωρίς νά βλέπη κανείς από ποϊον μέρος.

Η Μηλιά έστάθη εκεί αρκετήν ώραν, και από τó ύψος της εκύταζε την θάλασσαν, ή όποια, εξ αίτίας της άμπώτιδος, έφαινετο εις μεγάλην άπόστασιν. Η άμμος της άκτής, με λακκισμούς εδω κ' εκεί γεμάτους νερόν, όμοιάζε με τάπητα χρυσόν και άργυροκέντητον. Και ήτο τόσον βαθειά ή σιωπή, ή όποια έβασίλευεν εις τά περίε, ώστε ή Μηλιά κατελήφθη από έκστασιν και σχεδόν από φόβον...

Άλλ' ήτο ώρα νά επιστρέψη πλέον. Με την καλύτεριαν θά ήρχετο πάλιν ή θάλασσα και θά έφραττε τον δρόμον, διά τού όποϊου ή Μηλιά είχεν εισχωρήση εις τó έσωτερικόν τού Μεγάλου Βράχου. Και αν δεν έφευγεν άμέσως, θά έμενεν εκεί επί πολλάς ώρας φυλακισμένη, οι

δέ γονείς της θά ένόμιζαν ότι επνήγη. Η Μηλιά κατήλθε την κλίμακα, και ρίψασα τελευταίον βλέμμα προς τó σπήλαιον, ώρπίσθη από μέσα της γά μή κάμη λόγον περι της ανακαλύψεως της εις κανένα, ούτε εις τον Γιαννάκη ! «Ενας λόγος της, — ποίος τó ξεύρει ! — ήμπορούσε νά τó κάμη νά χαθή, νά διαλυθ ή ως καπνός τó μαγικόν εκείνο παλάτι. «Όχι, όχι, δεν θά έλεγε τίποτε!

Ήλθεν ο Μάρτιος, και ο Δεσφής δεν ήθελε πλέον νά τον συνοδεύη ή κόρη του. Ο Μάρτιος εινε μήνας ιδιότροπος, γεμάτος κινδύνους, και οι ναυτικοί τον φοβούνται. Άλλά τότε, Ισαΐσα ή αλιεία εινε πλουσία και τά ψάρια την σαρακοστήν πωλούνται ακριβώτερα. Έπειτα, ή συνήθεια και ή γενναϊότης κάμνει τούς αλιείς ριφοκινδύνους. Η θάλασσα εινε φίλη των τούς έλκύει, την άγαπούν, μαλόνουν μαζί της, την

υβρίζουν και την καταρώνται καμμίαν φοράν... αλλά λησμονούν άμείως τους θυμούς της και όλα, μόλις φανή γλυκά και κάπως και ήσυχη...

Ένα πρωί ή μητέρα της Μηλιάς είπε προς τον άνδρα της:

— Νικόλα μου, να ζής! Μείνε σήμερα 'στη στερηά' ο καιρός δεν μου κλαροεί!

— Ά, μπά, θα ξανοίξη. Άδριο θα περάση ο ταχυδρόμος' πρέπει να του έχω ψάρια.

Και ο ψαράς, συνοδευόμενος από τον ναύτην του, έμδηκεν εις την βάρκαν και άνήχθη εις το πέλαγος.

Εν τούτοις τα σύννεφα, αντί να διαλυθούν, έπικυλώθησαν ακόμη περισσότερο. Βάρυ και μαύρα, κατέβαιναν όλονεν, ποσ' ενόμιζες ότι θέλουν να φθίσουν την θάλασσαν και να λουσθούν εις τα κύματα της.

Έξαφην, προς το βράδυ, ο άνεμος έδυναμώσε και ή θύελλα εξέσπασεν... Άλλοίμονον εις τους δυστυχισμένους τους ψαράδες!

Ανήσυχη, φοβισμένη ή Αιμιλία, έπληρε την κόρην της και έτρεξεν έξω, εις την άκτήν. Χαλακωός κόσμος' τα κύματα έσηκόνοντο με μανίαν και ο άνεμος ήτο τόσοσ όρμητικός, ώστε ήνγκασθησαν να εξαπλωθούν επάνω εις την άμμοσ, δια να μην αναποδογυρισθούν.

Και βλέπονσαι τα φοβερά εκείνα κύματα τα άφρισμένα, — ως βρονά κινούμενα, χιονοσπίεσασα, — έσυλλογίζοντο ότι καμμία βάρκα δεν θα ήτο ικανή ναντισταθί εις την μανίαν των, και έπαρηγορούντο μόνον με την ιδέαν, ότι ίσως παρέξω, εις το άνοικτόν πέλαγος, τα κύματα δεν θα ήσαν τόσοσ μεγάλα, και ότι εκεί τουλάχιστον τα πλοία δεν θα έκινδύνευον να συντριβθούν επάνω εις τους βράχους.

Και ήρχισεν ή βροχή, τόσοσ ραγδαία και πυκνή, ώστε ούρανός και θάλασσα έσκεπάσθησαν εις ένα πέπλον φαιού. Τότε μερικοί χωρικοί, οι όποιοι εύρέθησαν εκεί, έσπευσαν να φύγουν, και ήβέλθησαν να πάρουν μαζί των και την γυναίκα του Δερρή.

«Όχι, όχι, πάρετε μόνον το κορίτσι και αφήσατε με εδώ!» ειπε.

Και μείνασα μόνη, εγονάτισεν εκεί, και εν ώ έμυλάτο ή τρικυμία, εκείνη έκραύγαζε με απαράχημόν ψυχής:

— Νικόλα μου! άνδρα μου! Νικόλα μου!

Και έπαυε πάλιν, δια να προσευχηθή και πάλιν διέκοπε την προσευχήν της, δια να φωνάξη... Ητο έξω φρενών.

Η Μηλιά έπέστρεψεν εις το σπίτι και εύρε τον Γιαννάκην κοιμισμένο κάτω εις το πάτωμα. Ητο νύκτα πλέον. Έβγαλε τα βρεγμένα της φορέματα, εξέδωσε και τον Γιαννάκην, και έπεσαν μαζί και οι δύο εις το κρεβάτι. Η Μη-

λιά, άγρυπνη, έπεριμένε την μητέρα της' αλλά ύστερα ο ύπνος της έκλεισε τα μάτια.

Όταν εξέπνησεν, ο ήλιος εχεν ανατείλη. Μη βλέπονσαι τους γονεΐς της, ή Μηλιά έτρεξεν έξω και εύρε την μητέρα της έξηλωμένην εις την άμμοσ της άκτης. Την εφώνασε, την έσεισε, έπροσπάθησε να την σηκώση, και άμα είδεν ότι δεν κινεί τίποτε μόνη της, έτρεξε να ζητήσει βοήθειαν.

Όταν ή δυστυχισμένη εκείνη συνήλθε, ήτο πλέον εις το σπίτι της και εζητούσε τον άνδρα της, — τον όποιοσ άλλοίμονον! δεν θα έβλεπε ποτέ πλέον. Ο Νικόλας Δερρήσ' είχε πνιγή.

Πολλάς ήμέρας ή Αιμιλία έμεινεν εις το κρεβάτι. Έπιτέλους ανέλαθεν όλίγον, έσηκώθη και ήρχισε τα οικιακά έργα. Άλλά ή λύπη και ή νύκτα εκείνη, την όποιασ έπέρασαν εις το ύπαιθρον με βροχήν, την είχαν συντριφή δια παντός' δεν ήτο δυνατόν νανακτήση εις την έντέλειαν την υγείαν της!

Η γρηξ' Άγγελική, μιξ γειτόνισσα — αλλά πολύ μακρυνή και αυτή, — ήρχετο κάποτε κάποτε και έδοηούσε την Μηλιάν, ή όποια ένσώηλευε την μητέρα της. Έπέρασαν το καλοκαίρι πως — ότως' — αλλά ύστερα τα λεπτά των έτελείωσαν.

Κατά το γαλλικόν της Α. Ζερνεβραΐη ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΑΣΣΟΣ

Η ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ

Ένας εύγενής ταξιδιωτής έδειπνε εις το πανδοχείον μικράς τινοσ κώμης' όπου έσήκωσεν το τραπέζομινδηλον, ο ξενοδόχος τον ήρώτησε, πως ήυρε το δείπνον. «Έξαιρετικώς λαμπρόν, απήνητησεν ο ταξιδιωτής' έδειπνησα, όπως κανείς άλλος εις όλον το βασιλείον.» «Έκτός από τον κύριον δήμαρχον» απεικρίθη ο πανδοχεύς. «Δεν εξαιρώ κανένα» λέγει ο ξένος. «Όφείλετε να έξαιρέσετε» απαντά ο ξενοδόχος. «Καθόλου» αποκρίνεται ο ξένος. Έπί τέλους ή φιλονεικία έτραχύνθη τόσοσ, ώστε ο ξενοδόχος προσήγαγε τον ταξιδιωτήν πρό του δήμαρχου. Ο άρχων ούτος έξήγγησε τότε σοβαρώς εις τον ξένον, ότι ή συγθήεια του να εξαιρείται ο δήμαρχος ήτο καθιερωμένη από άμνημονεύτων χρόνων εις την κώμην εκείνην, και ότι πώς τις ήτο ύποχρεωμένος να συμμορφώνεται προς αυτήν' δια τούτο τον κατεδίκασεν εις πρόστιμον ένός σελλινίου δια την άπειθειάν του. «Πολύ καλά, απήνητησεν ο ξένος, ίδού το σελλίνιον' αλλά να με κρεμάσουν, άν αυτός ο προκομμένος, που μ' έφερ' εδώ, δεν είναι ο μεγαλήτερος τρελλός του κόσμου, — έκτός από σάς, κύριε δήμαρχε.»

ΔΙΑ ΤΑ ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Έρανος των συνδρομητών της Διαπλάσεως εις είδος και εις χρήμα.

(Ίδε φύλλον 46ον του 1897, σελ. 363).

Α' — Κατάλογος των εισνεγκόντων εις είδος, και το είδος της εισφοράς εκάστου.

- Σαθή Γαλανομάτα: έστειλεν ένα φορεματάκι και μιαν ποδίσαν.
Δόμα του Όρφείου: ένα πανταλονάκι και ένα υποκαμισάκι.
Άννα Τσίζου: ένα φορεματάκι.
Ρομηγοπούλα: ένα σακκάκι και ένα καπελάκι.
Άγεμοστροβίλος: ένα φορεματάκι πλεκτόν και έν ζυγός υποδηματίων πλεκτών.
Καρυάει: τρία υποκαμισάκια και ένα μασσορακάκι.
Μυλατόη: μιαν ποδίσαν.
Ιον της Κηφισιάς: τρία υποκαμισάκια, έν έκινώτιον, ένα επανωφοράκι και ένα φορεματάκι.
Άτταγίς: ένα φορεματάκι και ένα μανδύλακι μεταλωτόν.
Αξ δώδεκα αδελφάι του Άνανία (έκ του Γραφίου της Διαπλάσεως): δώδεκα υποκαμισάκια και έν ποδίσις.

Β' — Κατάλογος των εισνεγκόντων εις χρήμα, και το ποσόν της εισφοράς εκάστου.

- Ημερος Περιστέρη και ή αδελφή της) θρ. 16, 10
Κονοσ. Α. Παλαιολόγος. 3,—
Δο-λα-οδλ-μι. 1,—
Καρδερίνα. 1,—
Δαλασμός Κόρνον. 2,—
Σαθή Άγγράμπελη. 4, 50
Άρχιναάρχος Θεμιστοκλέης. 6,—
Όραία Άρθόδοξον. 6,—
Κόρη της Όραίας Δέσποης. 4, 60
Εν όλω Δρ. 44, 25

Τα άνωτέρω είδη και χρήματα διανεμήθησαν την Πρωτοχρονιάν εν τή Γραφείω μου εις διάφορα πτωκά παιδάκια, κληθέντα επί τούτω. Τα κατά την διαμονήν ανέθεσα εις τον συνεργάτην μου κ. Φαίδωνα να σάς τα περιγράψη εις την σημερινήν του «Άθηναϊκήν Έπιστολήν.»
Ευχαριστώ θερμά, έξ όνόματος των πτωχών, θλας και θλους, όσοι έπροθυμοποιήθησαν να λάθουν μέρος εις την Έρανον.

Η κρίσις του Διαγωνισμοσ των Κοουκλών θα δημοσιευθή προσέχως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Έν ώρα μαθήματος ο Τότης τραγουεί.

— Τι έχεις εις το στόμα σου, Τότη; έρωτά ή διδασκάλισσα.

— Τα δόντια μου, κυρία μου, και τη γλώσσά μου!

Η Ναυτοπούλα, προκειμένου λόγου περί Μικρών Μυστικών, έρωτά:

— Διατί άρα γε ή Διαπλάσις να τα δνομάξη Μικρά και όχι Μεγάλα;

— Άπλούστατα, απαντά το Άρχιζιζάνιον, δια να μη πιάνουν πολλόν τόπον!

Εστίαη υπό του Τρομάρα

Η ΚΑΘΩΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ. — Τα άποτελέσματα της κληρώσεως των δώρων μας, ήτοι ο κατάλογος των εύνοηθέντων υπό της τύχης συνδρομητών της «Διαπλάσεως» θα δημοσιευθή προσέχως, εις το 5ον φύλλάδιον.

ΑΔΕΛΦΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΤΕ δεν έλαβα τόσοσ πολλές και ώραιάς κάρτας δια την Πρωτοχρονιάν, όσον έφέτος! Η σπουδή των να μου στείλουν όλοι κάρταν και ή φροντίς των να εκλείουν την καλύτεραν και την κομψοτέραν, δεν ήξευρετε πόσον μ' έκλάλεισε και μ' ευχαρίστησε... Σωστόν καλλιτέχνημα ή κάρτα της Νύμφης Καλυψώδης! Τι κομψή ή κάρτα της Άλκυονίδος Ημέρας!... Άλλά πως ν' αναφέρω αυτές και να ήσυχονώσω το Παλλικάρη της Λατίας, τον Έκτορα τον Τρῶα, τον Σεισανον Κότινον, την Όραϊαν Κέρκυραν, την Γλυκυλάωρ Άηδόνα την Σερνευμένην Ήπειρώτισσαν, τον Ταπεινόν Ιον, την Άλκυονίδα Κελιδόνα, την Μικράν Γυροπούλαν, τον Κλάδορ Έλάδας, τον Φιλόκοσσον Παίδα (ή όποιοσ μάστα την έτοιμάσας με το χεράκι του), την Ταταγαϊάωρ Κόρην (ή όποια ένεδυμήθη και τον Άνανιαν), την Πάλλωσαν Καρδίαν, την Δευκήν Λύδρα, την Δευκήν Πεταλούδα, την Ραγδαϊάωρ Βροχήν, την Άκτινα Ηλίον (ήν έξ Αθηών), τον Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, την Δικατερίνην Καϊάλη Γρίβα, την Έδρατορ Ζώνην, την Ίριδα, τας αδελφάς Κορέλλον, την Γλυκυλίαν Έλάδα (και αυτή μου έκοιμήθησεν ένα καρδάκι μόνη της), την... την... τον... αδύνατον να τους αναφέρω όλους! Άς δεχθούν λοιπόν τας θερμότητας μου ευχαριστίας, και άς μάθουν ότι τα άνθη, τα πτηνά, τα άγγελάκια, τα Τονία, τα σφύδρα, τα κοσμημάκια όλα, που είνε ζωγραφισμένα επάνω εις τας ώρκιας αυτές κάρτας, ζωντανεύουν μέσα εις το πανεράκι που τας έχω και μου φουρκίζουν λέξεις, και μου στέλλουν άριμάτα, και μ' ευχαρίζουν με κελადμάτα, και με ζωονοούν με ακτίνας... Ά, θησαυρόν έχει το πανεράκι μου.

Άλλη μόδα πάλιν αυτή: να ζωοματίζοντο τα τετραδάκια των Μικρών Μυστικών. Νομίζω ότι την έβγαλεν ή Ρομηγοπούλα. Και έκτεσε πολλά τετραδάκια περνούον από το γραφείον μου με την ειρήνα μου απείτω ζωγραφισμένην... Νη ήσούμην τί άλλο θα βγάλουν ακόμη τα έξυπνά μου παιδά.

Άφίνα δε ότι ενεργησθή πλέον ή μόδα των επισκεπτηρίων με τα ψευδώνυμα, καθώς και των φακέλλων, και του επιστολικού χάρτου με το συκαμμένο ψευδώνυμον. Η Ίρις εσχάτως το έτύπισσε με πολύ κομψά γράμματα, και ή Φλογερά Άκτις του Σουλίου με χρυσά. Το Τρομάκι έχησσε προς τον Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ την Πρωτοχρονιάν άραιότατα επισκεπτηρία με το ψευδώνυμόν του, οι δε γονεΐς της Νεραϊδάς του Άλφειού της έχησσαν όλόκληρον συλλογήν χαρτίων, φακέλλων και καρτών πολυχρωμών με το ψευδώνυμόν της.

Αυτήν την μόδα, ένθυμούμαι: καλά ότι την έβγαλεν ή Δέα, και είχε δίκιον ο Άνανίας μου νανακράτη τότε: «Μι τι λ-δέα σπον-δαία!»

Γράμματα, γράμματα και αυτήν την έθνομίδα πλήθος! Νη ήξευρατε τί σωρόν έχω πάλιν εμπρός μου!... Ο, είνε αδύνατον ναπαντήσασ εις όλα. Θα περιορισθώ μόνον εις τα πλέον έπιγονα και θα παρακαλέσω αυτούσ που μου έγραψαν εσχάτως, να μη παραποιεθούν, άν, αντί απαντήσεως εύρουν μόνον ένα γλυκό μου ριλάκι εις την σχετικόν στήλην. Τι να κάμω!

Τόσα μόνον όρθαί λύσεις σου έλήθησαν, Μαγευμένη Άκρογυλιά. Πιθανόν τώρα να έχάθη και καμμία επιστολή σου, να έβρισεν εκποδόμεσ καμμία Άλλη' αλλά πιθανότερον ακόμη να λογαριάζης ως όρθας λύσεις, τας θεωρηθείσας ως λανθασμένας. Όπωσδήποτε να είσαι βεβία ότι λάθος δεν έγινε.

Περσάθ, αυτό το ψευδώνυμον σου έπέλεξα, εις άντικατάστασιν του πλαιού. Η Άγκυρα του Έλλειος (ή πρώην Άγαίκος Αρωματός) μου άναγγέλλει ότι εκ των τετραδίων, τα όποια έλαβε, έβράθευσε το τετραδίον των Μικρών Μυστικών της Δέας, ή όποια θα λάβη μετ' άλλων, κατά την ύποχρεσίσ σου, μιαν σφαρίδα με το ψευδώνυμόν της. Δεσποινίς Νίτσα, μάλιστα, δεκτόν. Όρίστε άγάπην ή φίλος μου Πέτρος Καροσός: Άνεμένως και την συνδρομήν του δια τα έτος 1899! Και όχι μόνον αυτό, αλλά και μου κάμνει ένα νέον συνδρομητήν, ή όποιοσ πέρασ τον τόμον του 1897, έγγράφησεν δια το 1898 και άναμένει και αυτός την συνδρομήν του δια το 1899!... Τα ήκούσατε ποτέ σας αυτά; Σου έστειλα, Άτταγίς, ως δώρον τον «Φωτύν» και το «Βθλιον της Σμπετεροράς» την 18ην Οκτωβρίου 1897. Πώς δεν τα έλασες; Δυσκομιά: πολύ. Το ψευδώνυμον το όποιοσ επιθυμεί, Κ Ζάχ, δεν δύναμαι να δεχθώ. Δια τούτο δεν δημοσιεύω τας προάσεις σου, και σε είδοκαίω εις το ποιήμα σου θα κριθή με το παλαιόν, εκτός αν λάβω νέας σου δαγγίαις.

Αυτοκράτειρα Έδδοκία, τετραδίον της Καθαράς Καρδίας δια σε, δεν έλήθη εις το γραφείον μου. Φκίνεται ότι έχάθη εις τον δρόμον. Μετ' ευχαριστίας άντιγύμισα. Κόντε Ραπατάκη, όσα μου γράφεις περί του Συλλόγου των Γραμματισμοφίλων ή «Έλλους» και θα προτρέψω να έγγραφούν μέλη εις αυτούσ ενσίκωνους εκ των φίλων μου, οι όποιοι συλλέγουσ γραμματισμάκια. Άρκετή σούσας του Συλλόγου τούτου, είνε ότι προσδραύεται υπό του κ. Γ. Διαμάντη, νέου περ' του όποιοσ πολλά καλά άκούω.

Όχι, Γ. Άλεξανδρόπουλε. — Άρατος είνε άλλος φίλος μου. Βεβίως, Μαρίδα του Φαλήρου, και μετα την 10' Ιανουαρίου, και πάντοτε είμπορεί να ζεσπαθώσας. Αν οι κριτόπιν έγγραφόμενοι συνδρομηταί δεν θα λάθουν μέρος εις το Δελχίον, δε σημαίνει τίποτε, άρ' ου θα έχουν θλας τας ώφελείας και τα προνόμια του συνδρομητού.

Ναυτοπούλορ, δεκτόν το ψευδώνυμον, το όποιοσ προτείνεις προς άντικατάστασιν του πλαιού, άρ' ου αγαπήσ τόσοσ πολύ την θάλασσαν αποσ ποτέ τα ημιορήσας να μου παραστήσας. Πάρε τα τόπον, δια να μου είσαι «έπι ζωής εύγνώμων.»

Ο Στριανός Πρίγκιψ, χάριν δύο συμβαθίων του πτωχών, οι όποιοι ήθελον άλλα δεν ήδύνατο να γίνων συνδρομηταί μου, έσκέθη να κάμη εν μικρόν Δελχίον και με τα χρήματα, τα όποια θα ένωσασ, να του: έγγράφη. — Ο δε Φιλέλλην Μικρασιώτης, άναγνώσας το έκευσδιον εκείνο του ζεσπαθώματος της Έλληνικής Θάλασσης, μου έστειλεν 7 δραχμάς δια να έγγράψω την άγνωστον εκείνην όρμηάν, ή όποια, ως ένθυμείσθε, έδάκρυσε, διότι δεν είχε τα μέσα να γίνη συνδρομητή μου. Τη παρακαλίσει μου, έμεισίστους η Έλληνική Θάλασσα, και μου «στειλε την συμβαθήρειάν της, την όποιαν ένεγράφη, φαντάσασθε πλέον με πόσον χαράν!

Ός μόνη δε άραβήν δια την εύγενή του πράξιν, ο Φιλέλλην Μικρασιώτης έτήνησε παρ' της μικράς εκείνης κόρης ανά προσέχως εις τον Θεόν άπέρ της υγείας του. «Ω, τί συγκινητικά έπιστάθετα! Ησούν είναι εύτυχία και ύπερβαίνου δια τα τόσοσ εύγενή αίσθήματα των φίλων μου!

Σωστόν θέατρον έκαμαν εις το σπίτι του Σοφοφ Πιττακόσ. Παρέστησαν την «Κληρονομίαν» (δραμάτιον δημοσιευθέν εις πάλαιον μου τόμον) και από το «Παιδικόν Θέατρον» του κ. Ξενοπούλου, το «Ψέμα του Πετράκη», το «Σ' έστιασ!» και το «Πήγα 'το Σχολείο» Πώς ήβηλα να τους έβλεπα!

Μετ' ευχαριστίας άντιγύμισα. Κόντε Ραπατάκη, όσα μου γράφεις περί του Συλλόγου των Γραμματισμοφίλων ή «Έλλους» και θα προτρέψω να έγγραφούν μέλη εις αυτούσ ενσίκωνους εκ των φίλων μου, οι όποιοι συλλέγουσ γραμματισμάκια. Άρκετή σούσας του Συλλόγου τούτου, είνε ότι προσδραύεται υπό του κ. Γ. Διαμάντη, νέου περ' του όποιοσ πολλά καλά άκούω.

Όχι, Γ. Άλεξανδρόπουλε. — Άρατος είνε άλλος φίλος μου. Βεβίως, Μαρίδα του Φαλήρου, και μετα την 10' Ιανουαρίου, και πάντοτε είμπορεί να ζεσπαθώσας. Αν οι κριτόπιν έγγραφόμενοι συνδρομηταί δεν θα λάθουν μέρος εις το Δελχίον, δε σημαίνει τίποτε, άρ' ου θα έχουν θλας τας ώφελείας και τα προνόμια του συνδρομητού.

Ναυτοπούλορ, δεκτόν το ψευδώνυμον, το όποιοσ προτείνεις προς άντικατάστασιν του πλαιού, άρ' ου αγαπήσ τόσοσ πολύ την θάλασσαν αποσ ποτέ τα ημιορήσας να μου παραστήσας. Πάρε τα τόπον, δια να μου είσαι «έπι ζωής εύγνώμων.»

Ο Στριανός Πρίγκιψ, χάριν δύο συμβαθίων του πτωχών, οι όποιοι ήθελον άλλα δεν ήδύνατο να γίνων συνδρομηταί μου, έσκέθη να κάμη εν μικρόν Δελχίον και με τα χρήματα, τα όποια θα ένωσασ, να του: έγγράφη. — Ο δε Φιλέλλην Μικρασιώτης, άναγνώσας το έκευσδιον εκείνο του ζεσπαθώματος της Έλληνικής Θάλασσης, μου έστειλεν 7 δραχμάς δια να έγγράψω την άγνωστον εκείνην όρμηάν, ή όποια, ως ένθυμείσθε, έδάκρυσε, διότι δεν είχε τα μέσα να γίνη συνδρομητή μου. Τη παρακαλίσει μου, έμεισίστους η Έλληνική Θάλασσα, και μου «στειλε την συμβαθήρειάν της, την όποιαν ένεγράφη, φαντάσασθε πλέον με πόσον χαράν!

Ός μόνη δε άραβήν δια την εύγενή του πράξιν, ο Φιλέλλην Μικρασιώτης έτήνησε παρ' της μικράς εκείνης κόρης ανά προσέχως εις τον Θεόν άπέρ της υγείας του. «Ω, τί συγκινητικά έπιστάθετα! Ησούν είναι εύτυχία και ύπερβαίνου δια τα τόσοσ εύγενή αίσθήματα των φίλων μου!

Σωστόν θέατρον έκαμαν εις το σπίτι του Σοφοφ Πιττακόσ. Παρέστησαν την «Κληρονομίαν» (δραμάτιον δημοσιευθέν εις πάλαιον μου τόμον) και από το «Παιδικόν Θέατρον» του κ. Ξενοπούλου, το «Ψέμα του Πετράκη», το «Σ' έστιασ!» και το «Πήγα 'το Σχολείο» Πώς ήβηλα να τους έβλεπα!

Φράγκα Πασχάλη, και τα δύο ψευδώνυμα που ήτεις, τα έχον προ πολλού άλλα φίλοι μου. Όστε περιμένα νέα. Δυστυχώς, Βίγλα, κανέν από τα δύο ψευδώνυμα δεν ήμπορώ να δεχθώ. Το πρώτον δεν μου άρέσει το δεύτερον το έχη Άλλη. Όστε έλαβε άλλο, δια να το έχη «έπ' όρου ζωής.»

Να και ένα έμμετρον... ζεσπαθώμα! Μου το έκαμαν από την Κωνσταντινούπολη ο μικρός μου φίλος Φαίδων Σαρμαρτίδης, υίος του παλαιού συνεργάτου μου κ. Χ. Σαρμαρτίδου:

«Κ' εγώ για τη Διαπλάσις ζεσπαθώσα και βρήκα Μιά νέα συνδρομητήρια, τη φίλη του Μαρία. Είνε καλόν, έπιμελέε, να πρώον κοριτσάκι ή νέα συνδρομητήρια. Μαρία Παπαδάκη. Λάβετε δεκατέσσαρας δραχμάς που μ' έχης έδωσ (Νομ' ζω πώ; ή συνδρομή του έτους είνε τόση!) Για την άγαπημένην του Διαπλάσις των Παιδών. Θα ζεσπαθώσιν πάντοτε μετ' χαράς ο ΦΑΙΔΩΝ.»

Παρακαλώ τον Θεόν να σε παρηγορήσ δια τον θάνατον της προσφιλοσ σου μητρός, Λιανοσκαπέδ Παπαχαϊδόν. Με μεγάλην μου λύπη σε άποχωρίζωμαι. Είπε εις τον αδελφόν σου, δταν μου γράψω, να ελθέη άλλο ψευδώνυμον.

Εκ της έπιστολής του Δδ Κολοκόθα Πατέρα: «Το χεράκι των Άδωντων δεν νομίζεις ότι πρέπει να λέγεται... Ίσοδραστον; — Και έν γνομικόν του ίδιου: «Πολύ άφελόμενος εις την Διαπλάσις. Έν μόνον δεν πρέπει να όρείλωμαι: την συνδρομήν μας.» Πώς;

Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμα των δέχομαι μετ' χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου, τους νέους μου φίλους: Ίσπότην της Ομείχλης, Λεωμωανθην (αυτό έλέελα), Διαγής Ρυάκιον, Κερκυραϊάωρ Αμείνα, Σερνευμένην Έλληνοπούλαρ (ή αρχή έγινε, τώρα λοιπόν γράφε συχνά) Σζίγγια τῶν Ηλιών (αυτό έλέελα) δύνασαι να μου γράψης, ως αδελφῶ συνδρομητήριας μου) Σαπτεβρισοπέτ, Ποιητήν Νάρομισσορ, Καρλοσκούλορ (αυτό έλέελα, δια να έχη συστροφία και ο αγαπητός μας Καρλοσθάτος) Σαγευρίστην, Δαυδάδες Πήλιον (αυτό έλέελα) Άεροναυτοπούλαρ (μόνον αυτό ήτο έλεύθερον) Μούσαν Θάλειαν, Οθρανόδομον Δία, Ειρηνηϊκόν Άστέρη (έλέελα το πρώτον) Κοουκλάρι και Φιστίαι (είνε δύο αδελφούλα) Δεσποινίδα Άη-Λογγ' Ταγία (αυτό το Πεκτινον) Μπόμπουνιόμορ Μυαλά, Έμπεδοκλέα (αυτό ήτο έλεύθερον) και Έρωδάρ Θάλασσαν (να! και ή αδελφή σου είμπορεί να λάβη ψευδώνυμο.)

Αδελφοί, πληροφορία: κλήθος, κλήθος και αυτήν την φοράν. Άλλά ποσ τόπος!

Μικρά Μυστικά έπιθυμούσ νανταλάζωσιν: Ο Εθνικός Έγνος με την Κεραυνόν, Δο-λα-σολ μι, Παλλικάρη Λατίας, Ταπεινόν Ιον, Τρομάρα και Εύτυχη Όρητή' ή Μαγευμένη Άκρογυλιά με Έκτορα τον Τρῶα, Κονόλεονορ Σημαίαν, Παχόν Τσίρον, Αρχιζιζάνιον, Άστραπήν, Έλληνίδα Καλλιτέχνηδα, Μέγαν Ναπολέοντα, Πόναν Ποιητόν, Ιωάννην Καποδίστριαν και Άμλέτορ — ή Δευκή Φιστανέλλα με τον Δδν Κολοκόθα Πατέρα, Τζι-Τζι-μπούμ-μπούμ, και Τριγοράκι — το Ιόνιον Πέλαγος με τον Τρεχαγυροπούλορ και Παλλικάρη την Λατίας — ο Άριστοτέλης Ι. Κατίστος με το Μή με Σχοτίζεις και Έτσι μάρτεσ — ο Κονοσ. Α. Δεσπιδάκης με τον Σ. Θ. Μ. Τσοδβαλήν, Καλήν Καρδίαν, Άνδρεϊον Εύζιονον, Κεραυνόν και Άρχιναάρχον Θεμιστοκλέα — το Άλεξέλεραννον με το Άψε-Σβύσε, και Ποιητήριαν Σαφός — ο Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ με το Ιον της Κηφισιάς, Εύτυχη Όρητήν, Άγκυραν της Εύτυχίας

καὶ Ἐθαιοθῆτορ Καρδίας — ὁ Τροφάρις μετὰ τὸν Ἐλπιδοφόρον, Ἐλληνοκίχη Σημάλια, Γαλαξία, Μέλλουσα Καλλιτέχνηδα, Λευκὴν Ἄρκτον, Ταπεινὸν Ἴον, Ἀστρονομία, Τροφῶναι καὶ Ἀστρονομίαν — ὁ Ἄρθος τῆς Ἐθαιοθῆσις μετὰ τὴν Ἐλληνοκίχη Σημάλια, Ἀρχιναύτηρον Θεμιστοκλέα, Θέλιπυσαρ καὶ Τοῖν Τσῶν — ἡ Πέννα Ποιητῶν μετὰ τὴν Αἰγυπτιακὴν Χελιδόνα, Σαβῆν Καρτεσιώτισσα, Ἀντιγόνη, Ἀδελφὴν τῶν Καρνατίδων, Τροφῶναι, Μοραγὴν τῆς Πεντέλης, Γλυκεῖαν Ἀνάμνησι καὶ Μόσαρ — ἡ Ἰπολαΐς μετὰ τὴν Ἀνδομένην Ἀμυγδαλίαν καὶ Κόρην τοῦ Βορρῶν — ἡ Κόμησα τοῦ Φαλήρου μετὰ τὴν Ἐλληνοκίχη Καρδία, Ταπεινὸν Ἴον, Ποιητικὴν Φλογέρα, Ἀπικίην Ἡμέραν, Ἰπποκίτην τῶν Ἀθηναίων, Γλυκεῖαν Ἀνάμνησι, Ἰαουκίην, Ναορὰν Ἰόντιαν, Γενναίαν Σουλιάτισσα, Κόμησα Μορτα-Ληστον, Γλυκὸ Φιλῆκι, Θέλιπυσαρ, Ἐκτορα Τρῶδα καὶ Ἀφροδίτην — ὁ Ἐθναϊκὸς Ἰγναξ μετὰ τὸν Ὀδύσειον Τόρον, Φθινοπωρινὴν Βροχίην, Κροκόδειλον τοῦ Νεῖλου, Μικρὸν Διάβολον, Ἀγκυρὰ τῆς Ἐθναϊκῆς, Αἰγυπτιακὴν Χελιδόνα, Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα, καὶ Ὀραίαν Κέρκυραν — ἡ Λευκὸν Μανουάκι μετὰ τὸν δὸν Κιχῶτην, Ἀρχιναύτηρον Θεμιστοκλέα, Ἀνθομέτην Ἀερωνίαν καὶ Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ — ἡ Ἰόνιον Πέλαγος μετὰ τὸ Π μετὰ μελέτι, Ἐθναϊκὸν Ἰγνον, Ἀρχιστράτηγον Μιλαιδὴν, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Ρωμαίον Κικέρωνα, Δόδρον Βέρωνα, Ἐταί θέλω καὶ Ἐταί Μάρουσι — ὁ Σφόδρος Πιττακὸς μετὰ τὸν Κόντε Ραπαρῆκην, Ἀφρομένην Θάλασσαν, Σεντιεμένον Πουλι καὶ Ἄψε-Σβῦσε — ἡ Σαβῆν Καρτεσιώτισσα μετὰ τὸν Ἰγναξ Ἄρκον τοῦ Βορρῶν, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα καὶ Ψαραποῦλα — ὁ δὸν Κιχῶτης μετὰ τὸ Ταπεινὸν Ἴον, Πικ-Τὰ καὶ Κοιρομύσιον — ὁ Κερκυραϊκὸς Ἀμὴν μετὰ τὴν Ὀραίαν Κέρκυραν — ἡ Μόσσα τῆς Ἀστρονομίας μετὰ τὸν Ἀφροδῆν Ἀμ. Κουτουροῦσην — ὁ Ἐθναϊκὸς Ἀθναϊκὸς μετὰ τὸν Ὀδύσειον Δία, Λευκὴν Χίονα, Φασαρίαν, Κέφαλον, Ἀφροδίτην, Ἐλπιδοφόρον, Πρωταμαγῆν, Ἀγκυρὰ τῆς Φιλίας καὶ Ἀμλέτων — ὁ Σαπερλιποπέτ μετὰ τὴν Ἀρεμοτροβίλον καὶ Μυλαίδην — ὁ Ποιητικὸς Νάρκισσος μετὰ τὸν Ἰγνομήνον Ἄσκιον — ἡ Παλιρροία τοῦ Ἐθρῶν μετὰ τὸ Θυμῆν τοῦ Καρμαπακῆ, Ἀρχιτέκτον, Κοραδίην, Ἐλπιδοφόρον καὶ Νέαν Ἐλλάδα — ὁ Κοιρομύσιος μετὰ τὸν Κέφαλον Θαλασσοῦλα, Ἦσυον Ἀεράκι, Ἐταί Μάρουσι, δὸν Κιχῶτην, Λευκὸν Ρόδον, Περιστοράκι, Ἐλληνοκίχη Σημάλια, Παχὸν Τόρον, Λευκὴν Χίονα, Μαγευμένην Ἀερομαλίαν, Νοστιμάδη, Διανθίαν Εὐμορμένην καὶ Τετ-Τετ-Μπομ-Μπομ — ἡ Βίβλα μετὰ τὴν Κεφαλῆν Ἀρκυρὰν Ἄρκον — ἡ Ἰγναξ Ἀθναϊκὴ μετὰ τὴν Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ μετὰ τὸ δὸν Ἄσκιον — ἡ Σαβῆν Καρτεσιώτισσα μετὰ τὸ Τροφῶναι, Ἰριδα, Βιγλιαν καὶ Μόσαρ — ὁ Ἰπποκίτης τῆς Ὀμύλης μετὰ τὴν Λευκὴν Χίονα, Κροκόδειλον Ἦον, Ἀνδρῆον Σουλιάτην καὶ Λευκὴν Ἄρκον — ὁ Φωτοβόλον Τόρον μετὰ τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Ναυτοποῦλα, Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα, Ναυτην τῆς Λειβαθῆος καὶ Κόντε Ραπαρῆκην — ἡ Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ μετὰ τὴν Μελαγροκίτην Ἐλληνοκίχη, Πένναν Ποιητῶν καὶ Ἀκτίνα Ἡλίου (Ἀθηνῶν) — ἡ Ναυτοποῦλα μετὰ τὸν Τροφῶναι, Τροφῶναι, Ταπεινὸν Ἴον, Αἰκατερίνην Κοτσῆλη καὶ Ἀρεμοτροβίλον — ἡ Βοσκοποῦλα μετὰ τὴν Ὀραίαν Δορκάδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διὰπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς καὶ τὰς φίλας: Γλυκὸν Ἄσκιον Ἀνδρῶν (ἀνευνομιῶν) καὶ μου γράφεις διὰ ἕνα ἔγγραφο καλῶς ἢ Μεγαλὴ Στεφανίτην, Λαμπιρὸν Φῶς (πάντοτε μου ἀρέσει ἢ

εὐχίρεια) Σαβῆν Καρτεσιώτισσα (ἡ καὶ τὸ φευδωνῆρον ἐκεῖνο ἢ ὁ ἰδικόν σου) Τόσσαρ Γελαξία, δὸν Κιχῶτην (εὐχαρῶ σὺ καὶ τὸ πῶς τὸ ποιοῦν τὸν κόπον) Βικτωρία Ἰπποκίτου, Ἀρχιναύτηρον Θεμιστοκλέα, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα (ἡραία ἡ περ γράφῃ τῆς ἐπὶ τῆς ὀνομασίας ἡραίας ἐπὶ τῆς ἔργου) Ἐθναϊκὸν Ἰγνον, Νύμφην τοῦ Ἀγρίου, Συμῶν Θαλασσοῦλον (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Φιλεργον Κόρην, Ἀρταν Φραγκίσκου, Ἰακχον Βάκρον, Τορπιλλίτην (πιστεύω διὰ δὲν σε ἐλυσθῆναι, κανένα λόγον δὲν ἔχεις νὰ μελαγχολῆς) Κουζαλιανόν, Ἄψε-Σβῦσε Ἀθανάσιον ὁ Ἀετοδρόν, Ἰόνιον Πέλαγος, Ἀνθομέτην Ἀμυγδαλίαν, Λευκὴν Φουσανέλλα, Πλάτωνα τῆς Ἀγίας Λαύρας (ἔχεις το λοιπὸν, ἀπ' οὗ τὸ βέβη) Ἀυλίδα, Τροφῶναι, Ἰαουκίην, Ἐκτορα Πιττακὸν (ἔγγραφο καλῶς) Ἀγροπνον Φάρον (ἀπ' οὗ εἶσαι φίλος μου, πρέπει λοιπὸν νὰ πρῶτες καὶ σὺ) Ἰωνικὴν Ἀπικίτην (τὰς ἐπιστολάς σου λαμβάνω δαίμον ἀργά σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμότητας ἐπὶ τῆς) Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Τοῖν-Τσῶν (βεβαίως τὸν δέχομαι καὶ τ' ἀγαπῶ) Μαρίαν θ', Ἀυλίαν, Δεκαπενταετὴν Ἠλιόαρον, Ποιητικὴν Φλογέραν (εἰ ὡραῖον γράμμα, πάλιν) Γαλαξίην τοῦ Ἀγρίου (σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὀδύσειον τοῦ Συνορθοῦ, Κεφάλων Β', εἰς τὸ ἔτος) Βραχυσημένον Κοιρομύσιον (αἱ κοῦκλαι ἐλήθησαν διὰ τὰ ἴδητα δια προσεχῶς) Κερκυραϊκὴ Νύκτα, Ἀνδρῆον Στρατιώτην, Θεόδωρον Φραγκόπουλον, Κεφαλῆν Ἀρκυρὰν Ἄρκον, Ἀλεξικέραρον (ἔπος θέλω) Κωστ. Χ. Λευκίδη, Ἡρ Κιχῶτην (διὰ πᾶσαν ἀπορίαν, βλέπε τὸν Ὀδύσειον) Ἄρκον τοῦ Ἐθναϊκοῦ Νέον Ἠρακλῆ, Κωσταντίνου Ἐλληνοποῦλα, Μαριγὸ Δ. Πεῖδ, Ἄρκον τοῦ Ὀρθῶς, Ἐκτορα Ρινάλδην, Δεοῦλλαν καὶ ἰδελάς, Ἐκτὸν τοῦ Ἐθναϊκοῦ, Νηλοῦ Σ. Καρδοῦσην, Ἰουλίαν Βασιλειάδην, Ὀραίαν Μακρὴν, Ναορὰν Ἰόντιαν, Πένναν Ποιητῶν τοῦ Ἄρθος τῆς Ἐθαιοθῆσις (x' ἐγὼ θέλω νὰ μου γράψῃ συχνὰ γράμματα ὅσον ὄρατα) Ἀνεμοκίτην, Τροφῶναι (ἔχει ὑπομονὴν καὶ διὰ τὸ μᾶθη) Μόσαρ τῆς Ἀστρονομίας (ἐκτός ἂν... βραβεύσῃ) Ἡρακλῆ Πάργου, Ἀητήν τοῦ Μέλλουσαν Ἀρμυδῶν, Ἰπολαΐδα, Ἀρδοῦρον Κόρην, Κεραυτῶν (ὁ κ. Φαῖδον σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς γράμματα κατὰ τὸ Ἀθναϊκὸν Ἐπιστολῶν) Κόμησαρ τοῦ Φαλήρου, Ἀλέξανδρον Δ. Μιχαηλίδην, Π. Καρδῆν, Θέλιπυσαρ, Νέστορα, Κ. Βαλιῆν, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα (εὐχαριστῶ καλῶς σὲ συγγαίον διὰ τὸ νόμισμα τῆς βασιλείας) Ἀλέξανδρον Βασιλειάδην (πολὴ με συνεχίνουσεν ἡ ἐπιστολή σου) Μαρίαν Ἡ Ζαρίσην, Τροφῶναι, Ἦσυον Ἀεράκι, Ζήνωναν τοῦ Σωκράτη, Γεώργιον Ἀστρομύσιον (φιλοσοφῶν καὶ τὸν Χρῆστον, ὁ ἴσους ἔλασε καὶ ἔθελε νὰ ἐγγράφῃ ἐκεῖνος) Ἀμ. Σ. Γκίτην, Κρατησιόλειαν, Ἰόνιον Πέλαγος, Ταγαράαν Κόρην (τὴν ὅποιαν παρακαλῶ νὰ διαβῆσθαι τὰ συγγρηγμένα μου πρὸς τὴν ἐκαδέσην τῆς καὶ παλαιῶν μου φίλων) Π. Σαουσοῦλον (εἰ χρησιμὴν ἐπιστολή) Ἀρχιναύτην Τραπεζοῦτην (ἐλήθηβ' γράμματα μου) ἄλλο καὶ νὰ μου γράφῃς!) Λευκὸν Μανουάκι (δὲνα σοὶ ὁ Θεὸς ποῦ ἦσαν περαστικά) Ἰριδα (ἔγγραφο σου) καὶ ἔλαβα τὴν κοῦκλαν σου καὶ τὴν ἐγνώρισα φιλοσοφῶν μου τὴν μικρολίαν ποῦ ἔστειλε τὰς 2 ἡρ. διὰ τοὺς πτωχοὺς) Γαλαξίαν, Ἀντιγόνην Ἡ. Ἰατρίδου, Ἐθναϊκὸν (γὰρ δὲν ἔχεις) Ταρία-Ταρέλα, Ἀνδρῶν (ποῦ περνοῦν αἱ ἡμέραι τῆς ἡμέρας μετὰ τὴν ἡμίλιαν μου) Α. Παπαφωμιάδην, Πειρασιμένον Ἀύκον (ἀν' ἴστον ἐπιπλέον νὰ καλλιγράψῃς ἐπιστολὰς) Γλυκὸ Φιλῆκι (εἰ λέγει ὁ Κωνσταντῶν τὸν Μ. Μοστικῶν) Πύθων (ἔχεις πολὺ ἔδικον, δίδου πάντοτε σου ἀπάντη) Φιλεργον Χελιδόνα, Βασιλιαν Κλεοπάτραν, Μικρὸν Περιστόν, Ἐλίτην Καμηλίαν, Ἀκτίνα Ἡλίου (τὴν ἐκ Μακροχωρίου) Ἐλπιδοφόρον, Ἦσυον Περιστόν.

ῶν, Φωτοβόλον Τόρον, Νύμφην τοῦ Ἀγρίου, Γραβίαν, Ναυτοποῦλα (βαυμάσιον τὸ ἐπιόδιον τοῦ ἀποχῶς ἐσοπαύματος!) Φθινοπωρινὴν Βροχίην (ὡ.εἰ ὡραῖον ἔγγραφο) Ροβινωδὸν Κροδῶν, Μορογενῆ καὶ λοιποὺς, ὡ. οὐκ ἔστι πλέον ἀριθμὸς!

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10ην Ἰανουαρίου ἀπάντησάω εἰς τὸ προσχέλι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὅδας στέλλονται μέχρι τῆς 10 Μαρτίου.
 Ὁ χάρτης τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέου νὰ γράψωσι τὰς λέξεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, καλεῖται ἐν τῇ Γραφεῖον μερὶς εἰς φακέλους, ἑν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

11. Συλλαβογράφος.

Εἶνε γράμμα τι τὸ ἕνα, εἰς τὸ ἄλλο κατακίε: ἀπ' τὰ δυὸ αὐτὸ ποῦ ῥεῖ ἄπαν πῆξ ὁ βροχῶν.

12. Στοιχειόγραφος.

Ἢρῃ μέγιστα ἐκάνω εἰς τὴν ῥάχην μου βαστάω εἶμαι ἄψυχον κ. ὀδύλλος γὰρ τὰ βάρος μου στενάζω.
 ἄλλ' ἐνὸς τσούτου βάρους εἰς τὴν ῥάχην μου κρατῶ ἂν τὸν τράχηλον μ' ἀλλάξῃς, ἔφων γίνομαι πιστὸς.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακῶ.

13. Δημῶδες Αἰνίγμα.

Ἀνώγεια καὶ κατώγεια ἔχει, πόρτα μοναχὰ δὲν ἔχει.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολομῶντος.

14. Πυραμῖς.

Ναυπηγατασθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε ναυαγισθῶσιν ἄπαντα ἀρχαῖα πόλεις: αἱ ἔκτω σιγμῆι τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ οὐκ ἔστιν σταυροῦ νὰ ποταλισθῶσι τὸνομα πόλεως τῆς Μ. Ἀσίας, αἱ δὲ ἀνωτέρω ἔφωσ, αἱ τίσσορες ἀνωτέρω ἑλληνικῆς νήσου καὶ αἱ ἀνώτατοι δυὸ πτηνοῦ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλῆλῆος Μιχαηλίδου.

15-16. Μεταμορφῶσεις.

1, ὁ ῥῶς διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ γέρον.
 2, ἡ ῥῶχη διὰ 9 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ῥαβδ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τροφῶναι.

17-21. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζουσ ἄλλας λέξεις:
 Οὐς, σοφῆ, λευκῆ, κῆτος, ἴσα.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Ἀκτῆ.

22-26. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Καταλλῆως μεταβῆτων τὰ γράμματα τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζουσ πέντε τῶν ἐν τῇ εἰρηπλάσει φευδωνύμων.
 1, Σαρβρασε 2, Λέσκορα. 3, Φρυλοκασίμο. 4, Φροδοπίδωσι. 5 Ραφίσασα.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ολομπίου Δία.

27. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελεῖται τὸνομα ἀρχαίου μουσικῶ.
 1, Ἐπειρος. 2, Πιτηνὸν 3, Πρόβησις. 4, Μεγαλόνησος. 5, Ἄθος.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύτηρον Θεμιστοκλέου.

28. Μεθοδοχίς.

Τὰ μεσαια γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.
 1, Μέρος τοῦ οὐρανοῦ. 2, Νῆσος. 3, Εὐλοργικῶν ἐργαλείων. 4, Ζῶον. 5, Στρατηγὸς Ἀθηνῶν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξικέραρου.